

מתוק מדבש

כניסת השבת – 19.21
ציאת השבת – 20.33
רבנו תם (72 דקות זמניות) – 21.16
(אופק חדרה)

שנה 11 – גיליון 436
פרשת שלח תשפ"ה

יום שישי בשעה 18.10 שיעור 'בואי כלה'
על פרשת השבוע: (להאזנה 03-6171111)

שבת קודש 17.00 - שיעור 18.00 – מנחה
בית הכנסת 'אהבת אחים' במקלט
ליד תבליני תם ג, אולגה
ברוכים הבאים בשבת!

לקט חידושי תורה מתוך שיעור פרשת השבוע שנאמרו ע"י

הרב ברוך בוקרה שליט"א

פנתי הכנסת 'פית יוסף' ו'אהבת אחים' אפרת אולגה
ניתן לשמוע את שיעורי הרב ב'קול הלשון' במלפון 073-2951228

ונפתח במילתא דקדיונותא לרצל המצב:

נשיא איראן חמנאי ימ"ל לא הרעיש סוב והיה מודאג...
הוא הלך למצד צדיות וביקש לדעת מתי הוא
ימות? היא סברה את צוניה לכמה רגעים ואמרה
קשה: 'אתה תמות כחך יהודי'. 'באיזה חל בדיוק?'
אל חמנאי בצבנות והיא צנתה: 'זה לא משנה...'
באיזה יום שתמות זה יהיה יום חל ליהודים'

אחים יקרים! אחרי שרואים כאלה ניסים גלויים במלחמת
'עם כלביא', עלינו לקרוא יחד 'מזמור לתודה' לאבא
שבשמים שעשה, עושה ויעשה ניסים עצומים איתנו:
מזמור לתודה הרעיו לה' כל הארץ. עבדו את ה' בשמחה,
באו לפניו ברגנה. דעו כי ה' הוא אלהים, הוא עשנו ולו
אנחנו – עמו וצאן מרעינו. באו שעריו בתודה, חצרותיו
בתהלה. הודו לו, ברכו שמו. כי טוב ה' – לעולם חסדו.
ועד דור ודור אמונתו.

כל נשיא בהם (יג, ב')

מובא בזוהר הקדוש 'מאן דאיהו רב איהו זעיר' והכוונה
היא שמי שהוא גאוותן כאן הוא קטן אצל הקב"ה.
לפי זה דורש ה'דגל מחנה אפרים' זע"א: במילה **נשיא** יש
את האותיות 'ש' ו'אין' כלומר נשיא שהוא גאה ומחשיב
את עצמו כ'ש' הוא 'אין' אצל הקב"ה ומי שבעיניו הוא
'אין' הוא 'ש' אצל הקב"ה. מתוק מדבש!

למטה יוסף למטה מנשה גדי בן סוסי (יג, יא')

מסופר על מרן הסטייפלער זע"א כי בהיותו נער צעיר הוא
חזר יום אחד מבית המדרש וסיפר לאמו (שתמיד הייתה
מתעניינת בלימודו) על חידוש נפלא שהוא שמע מהמגיד
האורח שהגיע לעיירה על הפסוק הנ"ל:
'למטה יוסף' – יהודי ירד למטה כדי להיות 'יוסף' דהיינו
להוסיף ולסגל לעצמו תורה ומצוות.
ומה קרה בפועל? 'למטה מנשה' הוא ירד למטה ושכח את
תפקידו בבחינת 'כי נשני' – מלשון שכחה
ואז הקב"ה פונה כביכול אליו וזועק: 'גדי' – הרי אני
הבאתי אותך כי שתהיה בבחינת גדי טהור, אז איך הפכת
להיות 'בן סוסי' כמו שנאמר (תהלים לב, ט) 'אל תהיו כסוס
כפרד אין הבין'... מתוק מדבש!

ויקרא משה להושע בן נון יהושע (יג, טז')

מובא בתרגום יונתן: 'כאשר ראה את ענוותנותו קרא משה
להושע בן נון יהושע' וכולם שואלים מה הקשר בין הענווה
לבין הצורך בברכה נפרדת דווקא ליהושע?
הסבר נפלא שמעתי מידי ר' יוסף כהן ה"ו: היתרון
שבענווה הוא שהיא מביאה ליראת שמים, אך מאידך

החיסרון הוא שהיא עלולה לגרום לאדם לבטל את דעתו
מפני החברה הרעה שבה הוא מצוי.
כאשר משה רואה את הענווה של יהושע, הוא חשש שמא
הוא ינהה אחר עצת המרגלים. ולכן היה מקום לברך דווקא
אותו 'יה יושיעך מעצת המרגלים'. מתוק מדבש!

עלו זה בנגב ועליתם את ההר (יג, יז')

בעל ה'באר משה' ביאר (ד"ת לפ"ש) בדרך רמז מוסרית:
הקדמה: המגיד מקוֹזְנִיץ זע"א אמר כי ע"י מידת הענווה
ניתן להגיע לרוח הקודש 'להיות רואה ומסתכל במרום
ובשמי השמים העליונים' וזה שנאמר (תהלים ק"ג, ו)
'המשפילי לראות בשמים ובארץ' דהיינו ע"י מידת
השפלות האדם יכול לראות בשמים כמו בארץ.
וכמו כן הענווה מביאה להתעלות האדם בתורה הקדושה
כמו שנאמר (אבות א, א) 'משה קיבל תורה מסיני' וביארו
חז"ל שכל מה שזכה משה רבנו לקבל את התורה זה 'מסיני'
דהיינו מתוך שנהג בעצמו ענווה כמו הר סיני שהנמיך
עצמו מכל ההרים.

רמז לכך: 'עלו זה' – אתם יכולים לעלות עד לדרגת 'זה א-
לי ואנוהו' ולהגיע לרוח הקודש ע"י 'בנגב' דהיינו שתהיו
שפלים כמדבר ואז גם תזכו ל-'ועליתם את ההר' להתעלות
בתורה שנתנה בהר סיני. מתוק מדבש!

היש בה עץ אם אין... (יג, כ')

רש"י: אדם כשר שיגן עליהם בזכותו
ומי האדם הכשר שהיה בארץ? התשובה היא איוב. כפי
שמובא בפסוק (יד, ט) 'סר צילם מעליהם' ורש"י ביאר:
'כשרים שבהם מתו, איוב שהיה מגן עליהם'.
למה איוב מכונה עץ? כיוון שאמונתו הייתה כעץ חסון
ובעל שורשים וכפי שנאמר (איוב א, כא) 'ערום יצאתי מבטן
אמי וערום אשוב שמה ה' נתן וה' לקח יהי שם ה' מבורך'.
יש לשאול: אחרי כל הייסורים שאיוב עבר מיתת עשרת
בניו ובנותיו, איבוד כל ממונו וכל גופו מיוסר ומלא שחין,
היה ראוי לו לומר 'ה' לקח' בלי לומר 'ה' נתן'?
את הקושיה הזו הקשה הר"ג מיכאל לסרי שליט"א בשעה
שישב שבעה (ז"ע) על בנו ר' שמעון יוחאי לסרי זצ"ל.
ותירץ הרב: לרוב האנשים זו הפתעה כאשר הקב"ה לוקח
מהם רכוש או חלילה קרוב (ז"ע). ומדוע? כיוון שהם לא
שיננו לעצמם את הידיעה שה' נתן... ולכן קשה להם לקבל
כאשר ה' לקח.

מי יכול להודות לה' גם כשהוא לקח? ועוד לומר 'הי שם
ה' מבורך'? התשובה היא: מי שאימן את עצמו כל הזמן
שכל מה שיש לו זה למעשה מה שה' נתן לו. מתוק מדבש!

וימותו האנשים מוציא דיבת הארץ רעה... (יד, לז')

החפץ חיים זע"א הלך בדרך, לפתע הוא פוגש יהודי

ששואל אותו, האם הוא יודע היכן גר החפץ חיים היות והוא רוצה ברכה ממנו? אמר לו החפץ חיים 'וכי ראוי הוא החפץ חיים שיברך?' כעס עליו היהודי על דבריו וסטר לו על לחיו...

לאחר שהגיע היהודי אל החפץ חיים זיהה שזה אותו היהודי שהוא סטר לו ומיד התעלף במקום, כשהתעורר התרפס לרגלי הרב וביקש מחילה, אמר לו הרב: מה לך לבקש מחילה? הסטירה הגיע לי בצדק. וזאת כדי ללמדני שגם על עצמך אל תדבר לשון הרע ואם תדבר תחטוף... ואם על עצמך כך, כל שכן שתחטוף סטירות מה' אם תדבר על אחרים... **מתוך מכתב**

ראשית עריסותיכם חלה תרימו תרומה (טו', כ')

דרש רבנו ה'חתם סופר' ז"ע: א' יש לדאוג לחינוך הילדים לתורה וליראת שמים עוד כשהם בעריסה, כמו שמסופר על רבי יהושע בן חנניה שרבי יוחנן בן זכאי כינהו 'אשרי יולדתו' כיוון שאמו הייתה מוליכה אותו כתינוק בעריסה לבית המדרש כדי שיקלטו אוזניו דברי תורה. רמז נפלא לכך הוסיף ה'חתם סופר' ז"ע: א' מהמילה 'חלה' שהיא נוטריקון **ח' ימי מילה**. **ל' ימים** לפדיון הבן **ה' בן** – בן חמש שנים למקרא. שעוד בהיות הילד הרך בשלבים הללו תרימו אותו לה' יתברך. **מתוך מכתב**

וידידי הרב דן מחבר שליט"א הוסיף: הפרשת חלה מסוגלת לחיזוק האמונה בקב"ה. רמז לכך: אם נפריש 'חלה' שהיא בגימטריה 43 מן ה'עיסה' בגימטריה 145 נקבל 102 שעולה בגימטריה 'אמונה'. **מתוך מכתב**

רציון וסיפור: כמה שולח הנאמנות לה'...

ועבדי כלב עקב הייתה רוח אחרת עמו... (יד', כד')

מדוע התורה משבחת בפסוק זה רק את כלב? הלא גם יהושע היה נאמן בשליחותו ולא הצטרף לעצת המרגלים? ויש לומר כי ההבדל ביניהם הוא בכך שיהושע ניצל מעצת המרגלים בגלל ברכתו ותפילתו של משה רבנו עליו וכפי שנאמר 'ויקרא משה להושע בן נון יהושע' ורש"י ביאר: 'התפלל עליו י-ה יושיעך מעצת מרגלים'.

מצד שני, כלב בן יפונה עבד על עצמו במסירות נפש ובעבודה עצמית כדי לא ללכת עם המרגלים וכמו שנאמר 'ויעלו בנגב ויבא עד חברון' ורש"י ביאר: 'כלב לבדו הלך שם ונשתטח על קברי אבות שלא יהא ניסת לחבריו להיות בעצתם' ולכן הוא ראוי לציון לשבח, כי על מסירות ועבודה עצמית מגיע שכר מיוחד.

ובעניין זה סיפור נפלא: (מעובד ע"פ סיפור בשם הרב עמנואל

תהילה שליט"א)

'צר לי, אמר הרופא 'אבל ילדים משלכם לא יהיו לכם לעולם' בכך חתם הרופא עשר שנים של ניסיונות טיפול בזוג שכל כך רצו לחבוק ילד שלהם.

האישה פרצה בבכי והם חזרו חזרה לביתם. 'תראי רעייתי היקרה' אמר הבעל 'אולי ננסה לאמץ ילד?' האישה חשבה מעט ולבסוף הסכימה והם החלו תהליך של בקשה לאימוץ מול רשויות הרווחה...

וכאן הדרך הייתה ארוכה ומפרכת, שאלונים וראיונות התאמה במשך חודשים רבים כשבסוף הם שמחו לקבל את ההודעה 'נמצאתם מתאימים לאמץ ילד אלא שתצטרכו להמתין עד שיהיה ילד לאימוץ'.

הם המתינו בסבלנות עד שיום אחד הם קיבלו הודעה המבשרת כי יש תינוק המיועד לאימוץ.

מדובר היה בתינוק שאמו נטשה אותו בבית החולים לאחר הלידה והוא הועבר לטיפול רשויות הרווחה כדי למצוא לו הורים מאמצים.

'יש רק עוד מבדק אחד שתצטרכו לעבור' הודיעה להם העובדת הסוציאלית שנשלחה אליהם. ומה רבה הפתעתה כשראתה שמדובר בזוג אנשים בעלי חזות חרדית והיא ממש לא אהבה חרדים (בלשון המעטה).

הם ישבו כל אחד בפניה אחרת והחלו למלא את השאלון שהוגש להם (ללא ידיעה מה השני כותב).

'את מי אתם אוהבים הכי בעולם?' ושניהם רשמו 'את הקב"ה כמובן'.

השאלה הבאה הייתה 'מה תעשו במצב שבו אהבתכם לאותו אחד אותו ציינתם תעמוד בסתירה לאהבתכם את הילד המאומץ אותו תקבלו לחזקתם במי תבחרו?'

השאלה הזו העמידה את בני הזוג בפני דילמה, הם ידעו שאם הם יצינו שהם 'יבחרו בקב"ה' הם יאבדו את הילד אך מאידך וכי שייך לכתוב אחרת?

הפלא הגדול היה ששניהם כתבו את אותה התשובה: 'אנו נבחר בקב"ה'.

העובדת אספה את השאלונים והפטירה 'יהיו אתכם בקשר, להתראות'...

וכמו שהם צפו כך היה, לאחר מספר ימים הם קיבלו מכתב המודיע כי הם נמצאו לא כשירים לאמץ את הילד. האכזבה הייתה קשה... ואפילו קשה יותר מתשובתו של הרופא שכן זו הייתה האפשרות היחידה שלהם לזכות לשמוע בביתם קול של תינוק.

'בעלי היקר' אמרה האישה 'אמנם את האימוץ הפסדנו, אבל אני לא מתחרטת על כך שדבקנו באמת שלנו ובקב"ה ואין לי ספק כי הוא לא יאכזב אותנו'.

מה שקרה לאחר מכן הוא בבחינת 'לא יאומן כי יסופר' באותו החודש האישה נפקדה בהיריון ולאחר תשעה חודשים היא ילדה תאומים, תינוק ותינוקת מקסימים, בריאים ושלימים שהם שלהם ממש. בלי שאלונים ובלי מבחני התאמה...

סליחה, במבחן התאמה אחד הם כן עמדו... מבחן הנאמנות שלהם לקב"ה ישתבח שמו לעד.

אחים יקרים! כל החיים שלנו מלאים ניסיונות בכל תחום בחיים, ילדים, פרנסה, חברים, עבודה, קריירה ועוד... צריך לזכור שלפני הכל מחויבותנו הראשונה היא למי שברא, יצר ומחייה אותנו בכל רגע ואת זה אסור לשכוח. ומי שזוכר את העיקר המנחה הזה יזכה כי בשעת מבחן הקב"ה יזכור לו ולא יישאר חייב אפילו לא לרגע אחד.

שבת שלום ומבורך!

לע"נ: אבי מורי ממוסד בן גזרה ואמי מורתי גיטה בת מנשה ז"ל
גיסי מיכאל (מכלוף) בן לואיז ז"ל / מורר חמי עמרם בן רחל ז"ל / יעקב בן רבקה ז"ל
מיומן טפירו בן מול טוב ז"ל / החייל חזקיהו גיא בן חנה ח"י
רחל (רשל) בת נעמי ז"ל - יונה עזרא בן צ'חלה ז"ל

להצלחת: בשמחת בת נורית - רפ"ש / החייל יוחאי יהודה בן
סיגל חוה - רפ"ש / דקל מלכה - להצלחת / סוזן בת ימנה -
רפ"ש / אורי ישראל - רפ"ש / אהרון בן מסעודה - רפ"ש